

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ANTOINE DE COURSON

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

ΝΑΣΤΑΤΩΜΕΝΗ ή 'Ελένη, νεογική και κατοικισμασμένη, γύριζε πάνω-κάτω σάν τρελλή. 'Εξαίφνα σπάρθηκε μπροστά στον άντρα της και τον ρώτησε

— Καί τί ηλικία έχει ή κόρη σου ; — Είπε δέκα πέντε έτην, άπάντησε έπειτος, σπαθώντας τό κεφάλι του.

Γιά μερικά στιγμές σάλασαν κι' οι δυο τους. 'Η 'Ελένη συλλογιζόταν: «'Ετσι λοιπόν!... 'Ο άντρας μου μ' άπατούσε!... Καί δέν ήξερα τίποτα... τίποτα. 'Η κόρη του είναι δεκαπέντε χρόνων... Καί είμαστε δεκαοχτώ χρόνια παντρωμένοι. Είπε φοβερό!...

Σήμερα για πρώτη φορά μαθαίνω, ότι ο 'Ιάκωβος δέν μου ήταν πιστός κι' ότι έχει κόρη. Μου τό είπες ο ίδιος. Μά ποιό να είναι τάχα ή αντίκριός μου ; Ποιά να είναι ή γυναίκα που μου έχει πάρει τήν καρδιά του άντρας σου, χωρίς να τό ξέρω ;»

— 'Η 'Ελένη δέν τολμούσε να κοιτάξη στά μάτια τόν άντρα της. Μά έκείνος, σάν να μάντεψε τη μυστική του σκέψη, τής είπε :

— 'Η μητέρα τής κόρης μου έχει πεθάνει, 'Ελένη... Γι' αυτό τώρα, σέ παρακαλώ, να δεχτής τήν Φραγκίσκη στο σπίτι μας. Είπε παιδί μου...

'Η 'Ελένη κατάλαβε πως δέν ήταν δυνατόν να φέρη καμιά άντιρρηση. Τόσα χρόνια που ζούσε με τόν 'Ιάκωβο, δέν μπόρεσε να μιήσει τόν δεσποτισμό του, τήν επιτακτική του θέληση. Κάθε φορά άλλωστε που τύχαινε να φιλονεικήση μαζί του, ο 'Ιάκωβος τής έλεγε δρθά-κοφτά και θυμωμένα :

— Ζούεις έτσι λάρηκιά, γιατί δέν έχουμε παιδιά. Καί γι' αυτό φταίς εσύ... εσύ... Τά λόγια του αυτά πλήγωναν σάν μαχαίρα τήν καρδιά τής 'Ελένης. Μήπως δέν λυπότανε κι' αυτή γιατί δέν είχαν παιδιά ; Λαχταρούσε περισσότερο άπ' τόν άντρα της να έχει ένα παιδάκι, ένα μονάκι. Ποδοίσε ν' άκούη από τά τριφερά ρόδινα χελιδάκια του τη γλυκιά λέξη: «Μαύια».

Μιά γυναίκα χωρίς παιδιά, είναι ένα άτελές πλάσμα, ένα πλάσμα που τού λείπει ή ψυχή τής ψυχής του.

Και ή 'Ελένη έννοιωσε πάντα τόν έαυτό της τόσο μόνο, τόσο ξερημο και καταλάβαινε πως μόνο ένα παιδί μπορούσε να γεμίση τη μοναξιά της. Μά τί έφταιγε αυτή, αφού ο Θεός δέν τήν άξίωσε να γίνη μητέρα ;

'Ο 'Ιάκωβος όμως δέν τό σκεφτόταν αυτό και τήν πλήγωνε κάθε τόσο σκληρά με τη φροιά :

— Δέν έχουμε παιδιά ! Σάν να ήθελε να τής πη ;

— Δέν σ' αγαπώ, γιατί δέν μου έδωσες ένα παιδί. Δέν μπορώ να συμφωνήσω μαζί σου, δέν μ' άρθεσι τίποτε μέσα στο σπίτι, γιατί δέν κι' έκανες πατέρα.

Και τόρα πάλι, στην κρίση αυτή, περιόταν, ο 'Ιάκωβος τήν άρρόπως με τά ίδια λόγια, 'Ενώ έκείνη σάπαινε και συλλογιζόταν με τά μάτια χαμηλωμένα, τής είπε άπότομα :

— Λοιπόν, συμφωνώ ; 'Η Φραγκίσκη θα ρθη να κατοικήση μαζί μας. Δέν εν' έτσι ; 'Αφού άλλωστε δέν έχουμε παιδιά... 'Η 'Ελένη τινάχτηκε σάν κάτι να τήν κέντησε στην καρδιά και χωρίς να σπρώξει τά μάτια της, άπάντησε :

— 'Αφού τό θέλεις, άς έρθη... Τι μπορούσε να κάνει ή δυστυχισμένη ; Ν' άρνηθη ; Να τόν παρακαλέση ; Να φύγη ;

'Ηταν έξημη στόν κόσμο, δέν είχε κανέναν άλλο, έκτός άπ' τόν 'Ιάκωβο. 'Αναστράνεζε λοιπόν βαθεία και ύπόταξε στη σκληρή του άξίωση.

— Καλά, είτε ο 'Ιάκωβος, μαντένοντας τήν τυφή της ύτακοή. Σόστησε στην κομμωτέρα να έτοιμάση τη γαλάζια κάμαρα.

— Πότε θα ρθη ; ρώτησε δειλά ή 'Ελένη.

— Άδωρο, άπάντησε ο 'Ιάκωβος, και χωρίς να προσθέση τίποτε άλλο, σπρώχθηκε κι' έφυγε.

'Η 'Ελένη άκουγε τά βήματά του που άπομακρυνόντουσαν όλοένα, κι' ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

— 'Ακουγε τά βήματά του που άπομακρυνόντουσαν όλοένα, κι' ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά...

— 'Ακουγε τά βήματά του που άπομακρυνόντουσαν όλοένα, κι' ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά...

— 'Ακουγε τά βήματά του που άπομακρυνόντουσαν όλοένα, κι' ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά...

— 'Ακουγε τά βήματά του που άπομακρυνόντουσαν όλοένα, κι' ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά...

«'Τίπος, σκαφτηκε, σηράναι τόρα άμέσως στην κόρη του, για να τής άνεγγυή τήν ενάκριση είδου. Άδωρο ή κόρη του θα είναι έδώ. Μιά κόρη... Τόσο τό χειρότερο... 'Αν ήταν ένα άγόρι, δέν θα στενοχωριόμουν και πολύ. 'Ενώ μια κόρη μπορεί να μου πάρη εύκολα έδώ μέσα τη θέση. Θα μείνη τόν περισσότερο καιρό μέσα στο σπίτι, θα θέλη να διαπεί ατμή, να διαπεί ατμή. Καί μια μέρα... ποιάς ξερεί αν δέν με διώξη από τό σπίτι αυτό, που ζω δεκαοχτώ δόλωληρα χρόνια... Μά τί μπορώ να πω. Θεέ μου, τί μπορώ να κάνω ; 'Αν είχα κι' ένα μόνο δικό μου παιδί, ποτέ ο 'Ιάκωβος δέν θα τολμούσε να μου φέρη έδώ τήν κόρη που άπόκτησε από έναν έλεύθερο και σκανδαλώδη έρωτα. Ποτέ... Ποτέ...»

Τήν άλλη μέρα, ο 'Ιάκωβος οδήγησε σπίτι του τη Φραγκίσκη. 'Ηταν ένα κορίτσι ψηλό, άδύνατο, μάλλον άχαρο, με μάτια γαλάζια και μαλλιά μαύρα.

'Η 'Ελένη τή δέχτηκε με τυπικά εύγένεια. Μά όταν σέ λίγο άκουσε τήν Ξένη κόρη να λήν τόν 'Ιάκωβο «πατέρα», πόνοσε κατακόρδα.

'Ο 'Ιάκωβος τό κατάλαβε αυτό, μά ήθελε να κανονίση μια για πάντα κάτι τέτοιες όχληρές μωρολεπτομέρειες. Παρακάλεσε λοιπόν τη γυναίκα του να δεχτή να τή φρονίση ή Φραγκίσκη «μαμά» ή τούλάχιστον «θεία».

Μά ή 'Ελένη αυτή τή φροιά δέν ύποτάχτηκε στη θέληση του άντρας της.

— 'Οχι! φώναξε. Δέν θα με λήν ούτε «μαμά», ούτε «θεία». Θα με λήν απλώς «κωριά»...

'Η Φραγκίσκη ήταν άρελής και εύθυμη. Γελούσε διαρκώς, τραγουδούσε, γλεναρούσε.

Μά τό γέλια της και τά τραγούδια της απέλυζαν κι' ένενείζαν τήν 'Ελένη.

Σιγά-σιγά μάλιστα άντέληθη πως ή Φραγκίσκη άρχισε να τήν αποφεύγη. Συχνά όταν ή 'Ελένη έμπαινε Ξαφνάκι σ' ένα δωμάτιο, ή Φραγκίσκη κι' ο πατέρας της έκοβαν άπότομα τήν κοινότητα τους όσο να Ξαναφύγη.

'Υστερα άπ' όλα αυτά, ή φτωχή γυναίκα κατάλαβε πως ή Ξένη εκεί μέσα, ήταν τόρα αυτή, και αυτή ή ίδια...

Κι' ο καιρός περνούσε έτσι μονότονος και θλιβερός, χωρίς καμιά έλλάδα άλλωγής, χωρίς καμιά έλλάδα λυτρώσεως...

'Η Φραγκίσκη όσο μεγάλωνε, όμορφωνε όλοένα. 'Ο πατέρας της τήν αγαπούσε πια τόσο, ώστε έλεγε πως δέν θα τήν άφινε να φύγη ποτέ από κοντά του. Κι' όταν άκούα θα τήν πάντρευε, θά τής παραχωρούσε ένα διαμέρισμα στο σπίτι του, για να μείνη μαζί του για πάντα.

'Ετσι ή 'Ελένη καταλάβαινε, ότι δέν θα λυτρώτανε ποτέ από τήν κόρη του άντρας της. Είπε αλήθεια, ότι δέν είχε καλύτερη ποτέ με τήν Φραγκίσκη, μά όσ-τόσο ήταν πάντα κρύες κι' άδαφορές ή μά προς τήν άλλη. Κι' όταν κάποτε ή Φραγκίσκη φρονόταν με τριφερότητα στην 'Ελένη, έκείνη τήν πάγωνε μ' ένα της βλέμμα και τήν άπόφρευε.

Πάνο στα δεκαοχτώ της χρόνια, ή Φραγκίσκη συμπήθη κάποιον νέο, που τής έδειχνε έξοφρητική αγάπη και λατρεία.

Τό ειδύλλιο αυτό δέν άρχισε να καταλήξη σ' έπίσημο συνοικέσιο και τέλος σέ γάμο. 'Ολοι ήταν πια καταχωρούμενοι. Μονάχα ή 'Ελένη μαραωνόταν κι' έλιωνε διαρκώς. 'Εννοιωσε τόν έαυτό της Ξένο μέσα στην τόση εύτυχία του σπιτιού της, ή προετοιμασίες του γάμου τήν έζανααν ν' άγωνιά και συλλογιζόταν με άβελησία, ότι σέ λίγο ένας άκούα Ξένος θάπαινε ως παρζισακτός στο σπίτι της. Κι' έκείτα από κλίματος καιρό θα ήταν ύποχρωμένη να χαιδεύη παιδιά, τά όποια θα φρόνιζαν «πατρίδα» τόν άντρα της, χωρίς να είναι και δικιά της εγγόνα...

Θά ήταν πια περισσότερο μόνη και περισσότερο Ξένη στο σπίτι αυτό. Τι να έκανε όμως ;

'Ηταν πια πολύ άργά για να ζητήση τη συμπάθεια της Φραγκίσκης. Είχε άρκετά ψυχράνει τόσον καιρό τόρα τό φτωχό αυτό κορίτσι... 'Ηταν άλλωστε άρκετά περήφανη ή 'Ελένη, ώστε δέν ήθελε να προσπέση στη Φραγκίσκη. Κι' έτσι, άπελευθεμένη, άπυγοητευμένη, τέλεια συντριμμένη, άποκάμισε να σκοταδί.

Μιά νύχτα, έρωξε τι, μετάξινή κάτω της σούς όμοιους της και

'Ακουγε τά βήματά του που άπομακρυνόντουσαν κι' ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά...

Τό ειδύλλιο αυτό δέν άρχισε να καταλήξη σ' έπίσημο συνοικέσιο και τέλος σέ γάμο. 'Ολοι ήταν πια καταχωρούμενοι. Μονάχα ή 'Ελένη μαραωνόταν κι' έλιωνε διαρκώς. 'Εννοιωσε τόν έαυτό της Ξένο μέσα στην τόση εύτυχία του σπιτιού της, ή προετοιμασίες του γάμου τήν έζανααν ν' άγωνιά και συλλογιζόταν με άβελησία, ότι σέ λίγο ένας άκούα Ξένος θάπαινε ως παρζισακτός στο σπίτι της. Κι' έκείτα από κλίματος καιρό θα ήταν ύποχρωμένη να χαιδεύη παιδιά, τά όποια θα φρόνιζαν «πατρίδα» τόν άντρα της, χωρίς να είναι και δικιά της εγγόνα...

Θά ήταν πια περισσότερο μόνη και περισσότερο Ξένη στο σπίτι αυτό. Τι να έκανε όμως ;

'Ηταν πια πολύ άργά για να ζητήση τη συμπάθεια της Φραγκίσκης. Είχε άρκετά ψυχράνει τόσον καιρό τόρα τό φτωχό αυτό κορίτσι... 'Ηταν άλλωστε άρκετά περήφανη ή 'Ελένη, ώστε δέν ήθελε να προσπέση στη Φραγκίσκη. Κι' έτσι, άπελευθεμένη, άπυγοητευμένη, τέλεια συντριμμένη, άποκάμισε να σκοταδί.

Μιά νύχτα, έρωξε τι, μετάξινή κάτω της σούς όμοιους της και

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΑΣ STEPHEN PHILLIPS

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΛΛΥ

Ε παγωμένα δάχτυλα, ή Νέλλυ διώφθησε τὸ φρενὴλ τῆς λάμπας, ποὺ κἀντίθε ἀναπόφορα στὸ μακρὸ τῆς δωμάτιο... Ἡ φωτιά στὸ τζάκι εἶχε σβύσει ἀπὸ ὄρα κι' ἡ ζέστη ἔφρουγε σιγά-σιγά ἀπὸ κεῖ μέσα, ἀφίροντας τὴ θέσι τῆς σ' ἕνα κρύο, ὑγρὸ καὶ ὑπολο, ποὺ γέμιζε τὴν ψυχὴ μὲ ἀπελπισία...

Ἡ Νέλλυ σήκωσε τὴ μεταλλοχολιχὴ ματιὰ τῆς καὶ κίτταξε τὸν ἄντρα τῆς, ποὺ ὀρθὸς κι' ἀμύλητος σὲ μιὰ γωνιά τῆς καμαρούλας προσπαθοῦσε νὰ δῇ ἔξω ἀπ' τὸ βλοσυρὸ τζάκι... Κούνησε λίγο τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι τῆς καὶ στὸ αἰνγματικὸ πρόσωπό τῆς ἀπέλωθε γάτοιος ἀχνὸς ἀγωνίας. Τοῦ μίλησε :

—Θ' ἀργήσης πολὺ, Τόμ; Ὅθι πεθάνω ὅσο νὰ γυρίσης πίσω...

Δὲν τῆς ἀπάντησε ἀμέσως... Βημάτιζε ταραχμμένα μέσα στὸ δωμάτιο, γεμάτοντάς το σιεὶς ἔτσι καθὼς κοινοῦνταν κι' ἔφευγε στὸ γιγάντιο κορμὶ του τὸ ἀδύναμο φῶς τῆς λάμπας... Στάθηκε ἔπειτα κοντὰ τῆς, τῆς χάιδεψε λίγο τὰ στήθια, ὀδυμαῖα μαλλιά κι' εἶπε:

—Μη φοβάσαι, γλυκιά μου... Κι' ἄλλοτε ἔμεινες ὀδυμαῖα ἐδῶ πέρα, μὲρες ὀλόκληρες, χωρὶς νὰ τοιμάξῃς... Ἀλλοστε πόσο θ' ἀργήσω; Ἐγὼ τὴ ὀρθὴ ὥρες τὸ πάλι, ὅσο νὰ πάω στὸ χωριὸ καὶ νὰ γυρίσω... Σέρεψε καλὰ πὸς τελείωσαν ὅλα... Τὸ καταραμένο αὐτὸ χιόνι μᾶς ἔκλεισε γιὰ καλὰ, τὰ τρούφα σώθηκαν... Ὅμοιος, γουστὴ μου... Προέλει νὰ φύγω...

Τὸν ἄκουγε χωρὶς νὰ βγάξῃ μιλία... Ἐνα κορμὸ προαισθήματα ἔσφιγγε παρῶρα τὴν ψυχὴ τῆς, μὴ δὲν ἤθελε ν' ἀνησυχίση τὸν ἄντρα τῆς, τὸν ἀγαπημένο τῆς Τόμ, ποὺ ἀπ' τὸ πρῶ ὡς τὸ βροδὸν ἴδρουνε τὸ καλοκαίρι καὶ λήγουνε τὸν χειμῶνα, βιάζοντας τὸ φρενὸν τῆς...

Ἐπὶνε κάποιο ἀναφυλλῆτὸ καὶ ποὺ ἔτοιμασε τὸ τσάι... Ἐξῶ περιμέναν, ζεμιμένα στὸ ἔλκυθρο κι' ἀνυπόμονα, τὰ δύο μαῦρα ἄλογά τους... Τὸν ἔβγαλε ὡς τὴν πόρτα, στάθηκε σὺν κατοφίρι ὅσο νὰ φύγῃ, κι' ἐνὸ ἔσβηνε πειὰ σ' αὐτὰ τῆς τὸ μακρινὸ κοινοῦντα τὸν ἄλλον, φώναξε ἔξωθεν μέσα στὴν κατάσταση ἀπ' τὸ χιόνι ἐρημιὰ τῆς νύχτας:

—Τόμ... Τόμ... Μη φεύγεις ἀπῶρα... Ἡ Δυστυχία θὰ προλάβῃ τὸν γυρισμὸ σου, Τόμ!...

Μὰ τὰ λόγια τῆς γάβηκαν πέρα στὴν παγωμένη πεδιάδα. Ὁ Τόμ ἔγχε φύγει... Σκόθοντας τότε τὸ κεφάλι τῆς, μπόηξε στὴν καμαρούλα τῆς, καμτοιασμένη ἀπ' τὸ βάρος τῆς ἀγωνίας...

Πέρασαν ὄρες καὶ ὄρες... Σπαλιωμένη ἡ Νέλλυ στὸ νυθῆν, βρισκόταν σὲ μιὰ κατάσταση ἀπεριγραπτή, ὕπνου καὶ ξύπνου, νομίζοντας ἄλλοτε τὴν πραγματικότητά γιὰ ὄνειρο κι' ἄλλοτε τὰ ὄνειρά τῆς γιὰ πραγματικότητά...

βγήκε ἔξω.

Ἦταν μιὰ νύχτα ἄγρια, ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος μὲ σύννεφα μαῦρα καὶ φουσκῶσε ἕνας τρελλὸς ἀνεῖος.

Ἡ Ἐλένη προχώρησε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Καὶ καθὼς ἡ μαιὴ τῆς γάτα κινεῖται σὺν δυνατὸ φῶσμα τοῦ ἀνέμου, ἡ ἄτυχη γυναικὴ ἔμοιαζε σὺν ἕνα μεγάλο μαῦρο πουλί, ποὺ φτεροῦνιζε μέσα σὴ νύχτα.

Ἀνέθηκε, τέλος, σ' ἕναν ψηλὸ βράχο ποὺ τὸν ἔδεσαν ἀλύπητα τ' ἀφρισμένα κύματα κι' ἔκανε τὸν σταυρὸ τῆς. Ἐκλείσε ὕστερα τὰ μάτια τῆς κι' ἔτοιμάστηκε νὰ πέσῃ στὸ νερὸ, ὅταν ἔξωθεν ἔγγειωσε διπλὸ χέρια νὰ τὴ συγκρατοῦν, ἀγκαλιάζοντάς τὴν δυνατὰ, κι' ἄκουσε μιὰ φωνὴ γεμάτη στοργὴ κι' ἀγωνία νὰ τῆς ψιθυρίσῃ:

—Μαμά!...

Ἡ Ἐλένη ἦταν κατάπληκτη, γεμάτη συγκίνηση, ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ. Πλάι τῆς στεκόταν ἡ Φραγκίσκη, ναί, ἡ Φραγκίσκη, ἡ αἰτία ὀλων τῆς τῶν συμφορῶν, ὅπως νόμιζε. Ἡ νέα εἶδε τὴν Ἐλένη νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὑποκρίστηκε καὶ τὴν παρακολούθησε. Καὶ τώρα, σφίγγοντάς τὴν μὲ λαχτῆρα στὴν ἀγκαλιά τῆς, τῆς εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνή:

—Μαμά, ἐλάτε σὺν σπῆτι, σᾶς παρακαλῶ...

Ἡ Ἐλένη ἔννοωσε μιὰ ἀπεράντη γλύκα σπῆν καρδιά τῆς. Τὰ λόγια τῆς Φραγκίσκῃς, ποὺ τὴν ἀποκαλοῦσε τώρα κωπητρῶς, τὴν ἔκαναν νὰ νοιώθῃ μιὰ ἀπειρή καὶ μυστικὴ λαχτῆρα σὺν σπῆτι τῆς.

Νὰ λουτρὸν ποὺ κάποιος ἀκόμα σὺν κόσμῳ ἐνδιαφερόταν γι' αὐτήν. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν ἡ Φραγκίσκη, ἡ προγονὴ τῆς, ποὺ τῆς φρονόταν πάντα τόσο ὑπεροπτικά, σὺν σωστῇ μητρικῇ.

Ἀκόμα πλημμύρισαν τὰ μάτια τῆς. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ. Στερίχτηκε σὺν χερί τῆς Φραγκίσκῃς καὶ τῆς εἶπε:

— Πάμε, κόρη μου!

Κι' ἀπ' τὴ βραδεία αὐτῇ, ἡ Ἐλένη κι' ἡ Φραγκίσκη δὲν ἦσαν περὶ μητρικὰ καὶ προγονῆ, ἀλλὰ μητέρα καὶ κόρη.

Ἐξῶ τὸ χιόνι ἔφευγε πικρὰ.

Πόση ὄρα ἔμεινε ἔτσι ἡ Νέλλυ;... Κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε... Μέσα στὸ βύθισμα τοῦ μυαλοῦ τῆς ἄκουσε ἔξωθεν μακρινῶς ἀντίλαλους κοινοῦντων καὶ σὲ λίγο ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα.

Τινάχτηκε πάνω μ' ἀνεπίτητη λαχτῆρα, βιάζοντας ἕνα στεναγμὸ ἀπεριγραπτῆς εὐτυχίας, κι' ἀνάλαφρη ἔφραξε στὴν πόρτα... Τὴν ἄνοιξε μὲ τρεμάμενο μὴ γρήγορο χερί, ἀνοιγόντας συγχρόνως καὶ τὴν ἀγκαλιά τῆς γιὰ νὰ δεχτῆ τὸν ἀγαπημένο τῆς Τόμ...

Μὰ κέρωσε ἀπ' τὴ φρίκη καὶ πήδησε ἀτόπουα πρὸς τὰ πίσω, λές κι' εἶδε κανένα φάντασμα... Θέλησε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἕνα ἀδύναμο μουγγελοὶ βγήκε μονάχα ἀπ' τὸ λάρυγγά τῆς.

Ἐκεῖ... ἀντίφρον τῆς... σὺν κατοφίρι τῆς πόρτας, στεκόταν ἡ στανικὴ μορφή τοῦ Μάρκ Πρίννε, χαμογελῶντας εἰρωνικά, μὲ κάποια φανερὴ φροβέρα σὺν κινεζικὰ, μοχθηρὰ μάτια του...

Τὴν ἀγαποῦσε πρελλὰ ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος, κι' ὡς ἦταν ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἀπ' τοὺς στενωτέρους τοῦ φίλους... Μὰ ἀπὸ καρδὸ ἡ Νέλλυ τὸν εἶχε βάλει σὴ θέσι του καὶ κάποτε μάλιστα ποὺ φάνηκε πὸ ἀνασῆς, τοῖζοιρε τίς ἐπισκέψεις του σπῆτι τῆς, μὲ γλώσσα πολὺ τσουχτερή...

Δὲν εἶπε τίποτα τότε σὺν ἄντρα τῆς, γιὰ νὰ προλάβῃ μαλώματα, ποὺ, Κύριος ὀδε, πὸς θὰ καταλήγανε, μὰ πάντα εἶχε μέσα τῆς ἕνα φροβὸ, πὸς κάποτε ὁ ὑποῦλος καὶ μοχθηρὸς ἐκεῖνος παλητῆροφπος θὰ τῆς ἔκανε μεγάλο κακό...

Καὶ νὰ τὸν τῶρα!... Ὅμοιος σὺν κατοφίρι, σὺν δαίμονας, ἄπλωνε τὰ σουβλερὰ γύμνα του ἀπάνω τῆς... Χαμογελοῦσε εἰρωνικά καὶ τὰ ἀπῆλασε σὺν σφίριγμα φρειδιῶ λόγια του τῆς τρεποῦσαν τ' αὐτὰ:

—Δὲν μὲ περιμένες, κοῦλά μου, ἔ; Μὰ γὼ δὲν σὲ ἔχουσα... Διηροῦσα κι' ὀρξίστημα νὰ σὲ χορτάσω... Εἶδα κείνο τὸν βλάκα, τὸν ἄντρα σου, νὰ μπαῖνι σὺν χωριὸ, χωρὶς νάσαι πλάι του κι' ἔξωρα σὴν στιγμή τ' ἄλογά μου, ἔφροντας πειὰ ποὺ θὰ σὲ βροῦ, χωρὶς σκοποῦρες καὶ κανυγάδες...

Ἐκανε δυο-τρία βήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς, μὰ ἡ Νέλλυ, βοῦθὴ καὶ κατάχλωμη, ἀναπήδησε σὺν ἀγροῖμ καὶ ξεφρειδῶντας ἀπ' τὸν τοῖχο τὸ βροδὸ ὀπλο τοῦ Τόμ, περὸβόησε, μὲ ἀβῆσθη γρηγορότα, κατᾶσθη τὸ τέρας ἐκείνο...

Ἄγχα δὲν πρόλαβε νὰ βγάξῃ... Στριφονόμισε μιὰ-δυὸ φορὲς σὺν κλονισμένα πόδια του, μωγγίωσε ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὸ σαλιδινοῦ πάτωμα τρῶνταῖς ἀπ' τὸ βάρος τοῦ κορμοῦ του, ἔτσι καθὼς ἔπρεσε ἀπότομα κάτου, μ' ἀνοιγμένα τὰ χέρια του...

Ἡ Νέλλυ, μηχανικά κι' ἀθρόοβα σὺν φάντασμα, μὲ τὸ προσώπιό τῆς πὸ ἀνγυματικὸ τῶρα, πήρε τὴ λάμπα κι' ἔφραξε ἕνα γύρο μὲ τὸ πετροῦλο τὴν καμαρούλα τῆς. Ἀρπάξε ὕστερα τὸ ὀπλο σὺν χέρια τῆς καὶ βιάζοντας φωτιὰ παντοῦ, ἔκλεισε τὴν πόρτα καλὰ καὶ βγήκε ἔξω, στὴν πικροστραμένη μὲ χιόνι ἀνῆλ...

Ἦσαν χαράματα τῶρα, μὰ θάλεγε κανένας πὸς ἔβγανε κίλιας ὁ ἥλιος, ἔτσι καθὼς ὀρξῶσαν τὰ χιόνια ἀπ' τίς κόκκινες φλόγες τῆς φωτιάς, ποὺ ἄρχιζαν νὰ πετιοῦνται ἀπ' τὰ παράθυρα, σπῆλοντας μὲ κροῖτο τὰ παγωμένα τζάκια.

Ἡ Νέλλυ ἄρχισε νὰ περπατᾶ, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ ἔξωρη γιὰ ποῦ... Ἦταν σχεδὸν μωγγυνη, μὲ μιὰ ὀρπα μὲ κοντὰ μακία. Ἐξῶθεν ἀκούστηκαν ἀπὸ μακρὰν κοινοῦντα ἄλλων, κι' ὅσο νὰ πάρη εἶδῃσι καλὰ-καλὰ, ἕνα ἔλκυθρο σταμάτησε ἀπότομα μπροστά τῆς κι' ἕνας ἄντρας, ὁ ἄντρας τῆς, πήδησε γοργὰ κάτου καὶ τὴν ἀρπάξε ἀπ' τοὺς ὀμιους τῆς... Μὲ λαχτῆρα σὴ φωνὴ του, τῆ φώτησε...

— Ποὺ πᾶς, Νέλλυ; Τὴ φωτιὰ εἶν' αὐτῇ, σὺν σπῆτι μας;

Ἡ ἀχρωμὴ φωνὴ τῆς μὲ δυσκολία ἀκούστηκε:

—Νά, Τόμ... Ἐκεῖ μέσα κάγεται τὸ πτόμα τοῦ Πρίννε... Ἡθε, μὲ βροῖκε μόνι μου... Μ' ἀγαποῦσε ἀπὸ καρδὸ... Σχερῶσε με, δὲν σὺν εἶτα ἀπὸ τότε... Φοβόμουν... Ἡθε... Θέλησε νὰ μὴ κἀνι κακό... Ἐλεπες... Σὲ εἶδε σὺν χωριὸ μονάχο σου... Δὲν πρόλαβε νὰ μ' ἀγγίξῃ... Τὸν σκότωσα, Τόμ!...

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε, χαϊδεύοντας ἀπῆλὰ τὸ κατᾶνυχο μωγγελοῦ τῆς... Τὴν ἔννοιωθε δικῆ του, ὀλοκλήρωτικὰ δικῆ του, τὴ γλυκερὰ ἐκείνη κονκίλτσα, τὴ Νέλλυ του, καὶ ἔχλησε νονομιάς ὀλες τίς ζήλειες καὶ τίς ἀπειρίες ποὺ σπῆρασαν τὴν καρδιά του, κωπικὰ, τόσον κωρὸ τῶρα... Καὶ — πρᾶγμα παρῶρα — ἦταν εὐτυχισμένος αὐτῇ τῇ στιγμή, παρὰ τὸ σκοτεινὸ μέλλον ποὺ ἔανοιγόταν μπροστά του!...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ

— Ὑπάρχει παιδεία τῆς κεφαλῆς καὶ παιδεία τῆς καρδιάς. Καλὰ καὶ αἱ δύο, ἀλλ' ἡ πρώτη χωρὶς τὴν δευτέραν δὲν ἔφρερον εἰς κανέν ἔθνος τὴν ἀληθινὴν εὐδαιμονία.

— Προέπει νὰ καλῆ τις ὄχι μόνον σοφῆς, ἀλλὰ καὶ σαφῆς.

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε...